

A pojáca

2018 október 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez tanulságos büntetés lesz.

„... egyre gonoszabb és szenvedőbb, és egyre inkább pojáca és halotti maszk és chiméra és embertelen és csúf és tragikus és hallatlanul nevetséges.”

Hamvas Béla: Karnevál

Most, hogy túl vagyunk a forradalmon, ideje elgondolkodni a nagy történelmi eseményen. Így szokás ezt az efféle sorsfordító események másnapján. A megmozdulások sokrétűek és színesek voltak, a krónikás a bűség zavarával küzd. Én az egyik, ám tán legizgalmasabb eseménnyel foglalkoznék, ez pedig megítélésem szerint Gyurcsány fellépése volt. Aki véletlenül nem látta, annak elmesélem.

Hol is kezdjem? A nagyszerű státuszférfiú a legjobb formáját hozta, amire whisky nélkül képes. A kigyózás, a terépcsecs?, vagy a matematikai feladványok, az elvonási tünetek okán, ezúttal elmaradtak. Kár. Ott állt ez a kiváló ember, hegyes szöveget bezárva a szónoki pulpitussal – népiesen úgy mondják, srégen állt oda – a demokráciáért folytatott harc felkiáltójeként. Szemüvege villog, arca felhevült, és csak mondja, csak mondja... Tágas körmondatokban beszél, amit szó szerint kell érteni, a hosszú mondat végén ugyanis visszajut oda, ahonnan elindult, de ekkor már ? sem érti.

Engem a legjobban a mimikája ragadott meg. Egyesítette magában a vidéki színész kulisszahasogatását és a TV-prédikátor kenetteljességét. Egyszerre közvetlen és emelkedett, látszik: nem csak a közönségnek játszik, hanem egyúttal a történelemnek is. A történelemnek, mely nem tehet mást, mint tágra nyílt szemekkel figyeli, amint formálják.

A világszellem, a Zeitgeist eltakarja arcát ijedtében.

A beszéd három, egymástól jól elkülöníthető részből állt.

Az elsőben megköszönte magának, hogy létre hozta a DK-t. Mint mondtotta, ez volt élete legbölcsebb döntése; ami azt illeti, nehéz lehetett kiválasztani a sok közül. Elérzékenyülve gondolt saját nagyságára, mellyel eme történelemfordító eseményt elhívta nyugdíjas magányából és egészen a szavazatok 5,34%-ig repítette. Kis híja volt a teljes győzelemnek.

Hosszasan taglalta a feladatokat is, melyek nem mások mint a diktatúra elleni harc minden formája. Együtt és külön-külön egyaránt. Ha ezt keményen végigcsinálják, akkor hasonló sikerekre számít a későbbiekben is. Nem mulasztotta el, hogy belerúgjon a külföldön élő magyar szavazókba, akiket ezúttal nem a nyugdíjrendszert, hanem magát az Európai Uniót kívánta megvédeni.

A következő rész '56-al foglalkozott, illetve Nagy Imrével, az ő hűségével. Ez a vonzalma már régebben is kitűnt, mikor anno térdre rogyott a vaskefe elé és sírós hangon megkérdezte: „Imre te mit tennél?” Csak úgy pergett a rozsdás a megalkotásról, valamint hasadoztak a kulisszák. Szerény véleményem szerint Imre fénykorában lelövette volna, de sajnos nem voltak kortársak. Imre az egyetlen, akit az események szereplői közül megért, mert pontosan tudja, milyen gyötrelmesen nehéz lemondani a sikertelen miniszterelnökségről.

Ez a közös élmény az, ami összefűzi őket.

Itt azután egy roppant nehéz szellemi kihívással kell megbirkóznia. Valahogyan össze kell egyeztetni az átlag DK-s nyugdíjas Kádár-reminiscenciáját Nagy Imre elvtárs emlékezetével, akit ugyebár mégiscsak Kádár elvtárs maga akasztatott fel. Így aztán nehéz egyszerre szeretni a kettőt. Becsületére legyen mondva, ? megpróbálta. Először hosszasan dicsérte a kádári szocializmus vívmányait, mint a biztonság, a kisemberek szeretete stb. A közönség már elérzékenyült a régi szép idők felidézése kapcsán, midőn a párttitkár letegezte amúgy elvtársiasan, mondván: „Mancika magának van a legszebb fara az egész gyárban!”; ám ekkor egy váratlan fordulattal kijelenti, hogy azért Nagy Imrének volt igaza, mert – hozzá hasonlóan – nem mondott le. „A történelmi igazság, a történelmi erkölcs, a tisztesség Nagy Imre oldalán állt, akkor is, ha az azt követő évtizedeket a magyar lakosság úgy élte meg, hogy annyira nyugodt és jó élete azóta se volt.”

Értsd: az a történelmi igazság, ha a lakosság rosszul él.

Az eszmefuttatás – finoman szólva – nem volt teljes és koherens, de hát nem is ezért szeretik ?t a hívei. Nekem például fájón hiányzott felesége, Klára asszony nagyapjának felemlegetése, aki igen nagy szerepet játszott Imre – és egy csomó másik, valóban ártatlan ember – kivégeztetésében.

A produkció végét pedig a katarzisznak, a bosszú gondolatának szentelte. Ez a bosszúvág 2006-óta ment az agyára és tünetei azóta fokozatosan súlyosbodnak. Mert hát az elfogadhatatlan, hogy egy ekkora embert, mint ?, csak úgy kihagyjanak a nemzet sorsának intézéséből. (2006 amúgy valamiért teljesen kimaradt az orációból, ki tudja miért.) Ez a bosszú pedig nem lesz akármilyen.

Ahogy kivettem, a legsúlyosabb része a dolgozó nép megvetése lesz, amely körülvesz majd bennünket. Ki sem léphetünk a házunkból, mert mindenütt leköpnék bennünket, csak úgy tocsogunk majd. Így aztán – gondom – éhen halunk otthon.

Ez olcsó és tanulságos büntetés lesz.

Hogy ezt azután hogyan kell összeegyeztetni a kíváncsival, miszerint: „*Azt kívánom, hogy Magyarországnak olyan politikai pártjai és szervezetei legyenek, amelyek nem csak elfogadják, hanem kívánják, hogy legyenek t?lük különböz? elveket képvisel? emberek.*” – azt nem mondta meg. Továbbá azt sem, hogy ez a köpdös?és miképpen fog megfelelni az „európai értékeknek”, melyeket töretlenül védeni kíván.

Hát ez volt a forradalom. Molotov-koktél helyett egy kiérdemesült kabarépojáca repült elénk és szórakoztatott bennünket.

<https://aristo.pestisracok.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

